

Oje for Oje, Land for Land og Brygl for Brygl; men det er Verden for længst gaaet bort fra. Den sidste ærede Taler vil maaste f. Gts. have læst, hvad Profesfor Torp, der har skrevet et videnskabeligt Værk om Straffene, siger. Han siger: „Den med en mere udviklet Kultur følgende Humanitet føler ubillig Uvilje over for alle brutale Straffemidler.“ Hvis vi her virkelig i en saadan Lov som denne vilde falde tilbage til forpørlig Revselse som Straffemiddel, ikke blot inden for Straffeanstalterne, men som almindelig Straf, vilde det netop være at gaa imod den med Civilisationen udviklede Humanitet. Det vilde være en Slags Atavisme, om jeg saa maa sige. Man ser undertiden haade paa det fysiske op aandelige Omraade, at der paa en Gang kommer noget frem, som minder om Fortiden, og det kalder man Atavisme, noget, man har arvet paa en Maade fra Forsædrene, men noget, som ikke er god Arv. Eller man kunde sige om slegt, ligesom man siger om Moskoviten, at naar man straber Moskoviten, kommer Tartaren frem, saaledes vilde det ogsaa være her, naar vi i Slutningen af det 19de Aarhundrede have en Tendens til at at falde tilbage til noget, der næppe en Gang passede sig i forrige Aarhundrede. Naar man nu ser rent praktisk paa Spørgsmaalet og Virkningerne heraf, tror jeg, de Herrer vilde tage storlig fejl ved at antage, at saadanne Rottingstraffe skulde have større Virkning end f. Gts. Tvangsarbejde. Jeg tror dog, man har Erfaringer i saa Henseende, skønt jeg ikke antager, at ret mange her i denne Sal have det, Erfaringer, som give et ganske andet Bidnesbyrd. Jeg skal henvise til nogle af de saa Udtalelser, der foreligger i vor Litteratur; der er en af Kriminal- og Politiretssagesfor Gram, der har skrevet en Afhandling i Tidsskrift for Fængselsvæsen i 1895. Han siger: „Det vil ikke nytte stort at komme med Rotting; hvad vil den Slags Folk bryde sig om nogle saa Rottinglag? Nej, vi maatte langt videre; vi maatte gaa til den engelske Kat, til „the cat of nine tails“. Der skulde tilføjes dem en søelig Smerte, det vilde de respektere; men nogle saa Slag Rotting bryde de sig ikke om.“ Samme Forsfatter siger, at Erfaringen med legemlige Straffe, anvendte mod Drengene i Kriminal- og Politiretten, viser, hvor lidt de bryde sig derom. Han fortæller en Historie om en Dreng, der, da han havde faaet en alvorlig Portion Rottingslag, gjorde sig en Indtægt ved at tage Centre af sine Kammerater, for at de kunde bestue hans marmorerede Rygstykker. Om andre Drengene siger han, at de tiggede

og bad, om de ikke maatte faa Lov til at slippe med Rotting i Stedet for at faa Fængselsstraf. Men det, som for mig er Hovedsagen, er jo, at i Virkeligheden er forpørlig Revselse som Straf i første Linie affasset i hele den civiliserede Verden. Ja, paa unge Mennesker under 18 eller 16 Aar anvendes den jo i nogle Lande. Men naar man tager voksne Mænd, anvendes den, saa vidt jeg har kunnet se, kun i et eneste Land og det er i England ifølge en engelsk Lov, den saakaldte Garotterlov, af 1863. Men den anordner Bryglestraffen under ganske andre Omstændigheder, end der her er Tale om. Den taler nemlig om de Tilfælde, hvor der er Tale om Røveri i Forbindelse med Vold, hvad de kalde robbery with violence, og saa taler den om de Tilfælde, hvor der i Forbindelse med Røveri er gjort et Forsøg paa at kvæle, strangulere. Og til disse Forbrydelser, der efter den engelske Lovgivning anses med meget haard Straf baade med hard labour og penal servitude, som det kaldes, har man i 1863 paa Grund af den Panik, der opstod ved Garotternes Overgreb, som additionel Straf føjet nogle Brygl, Whipping. Men det er jo slet ikke det, man her taler om. Her vil man indføre det endogaa for Forbrydelser eller Forseelser efter § 200, hvad man med saa Ord talder reelle Injurier; der vil man indføre nogle saa Rottingslag og saa lade dem løbe dermed. Nu skal jeg ikke tale mere om det Punkt, det ligger jo altsaa ikke praktisk for. Jeg tror ikke, at Flertallet i Udvalget paa dette Punkt nogen Sinde vil gøre mere Alvor, end de have gjort denne Gang, af at bringe Spørgsmaalet frem. Vi have jo hørt af den sidste ærede Taler, at det er ikke deres Mening, at bringe Sagen frem, og jeg kan med al Respekt for det ærede Medlems Ord ikke tro, at det, at Justitsministeren ikke har villet love at støtte dem, skulde være det eneste Motiv for dem til ikke at bringe Sagen frem. Det glæder mig overmaade meget, at den højtærede Justitsminister ikke vil være med til at støtte en saadan Foranstaltning, men hvis Flertallet virkelig var overbevist om, at det var noget, der burde gennemføres, havde de vel ogsaa stillet Forslag derom.

Jeg vender mig nu til det, der for Ojeblikket for mig har mest praktisk Betydning, nemlig det Spørgsmaal, om vi virkelig nu skulle indføre i Tvangsarbejdsanstalterne en Straf eller et Revselsesmiddel, nemlig Brygl, Rotting, som hidtil ikke har været kendt i Tvangsarbejdsanstalterne, og som Rigsdagen i 1891, da Fattigloven blev vedtagen, udtrykkelig erkendte ikke skulde indføres der.